

„Sociální péče nebude nikdy zisková,“ míní Mgr. Věra Bobovská

Když se rozlet promění v bezmoc

Richard Kozohorský, autor rozhovoru, foto z archivu Věry Bobovské

► Potřební lidé jsou ti z nás, kteří potřebují podat nebo podávat pomocnou ruku. Mou, vaši, naši. Tedy ti z nás, kteří se bez tzv. sociální péče neobejdou. Smyslem té péče je dát naději, že má smysl tu pomocnou ruku uchopit a žít. Neboť sounáležitost zbavuje potřebných svěřací kazajky povědomé úzkosti, ba panického strachu z někdy až zoufalé nouze či opuštěnosti. Jejich znovunalezená psychická rovnováha není odvozena pouze z povahy naší pomoci. Ano, nemluvně sotva odrostlé povijanu potřebuje neméně intenzivní péči jako starý muž, jehož těžké zdravotní problémy přikovaly k lůžku. A octnou-li se tyto populační póly v jedné pečující rodině, je nasnadě, že dcera starého muže a matka onoho nemluvně hledá s vděčností pomocnou ruku, jež bude sdílet snahy její rodiny žít standardní život, a přitom naplní tatínkovo toužebné přání dožít doma, v kruhu nejbližších...

Osobnost: **Mgr. Věra Bobovská**

- > Studovala obor sociální a mediální komunikace na univerzitě Jana Ámose Komenského v Praze
- > Je vdaná a má dvě děti
- > Záluby: sport (squash, badminton, kolo, lyže, běh)

Téma sociální péče, starostlivosti, chcete-li, je stejně hluboké a aktuální, jak různorodé jsou nekonečné lidské osudy kolem nás. Vždyť stačí zlomek vteřiny, aby se náš tu větší, tu vyšší rozlet proměnil v bezmoc. Víme o tom své po tříleté medicke praxi v úrazové sanitce pražské Záchrané služby. Jak obětavá a neutuchající je činnost dobrovolníků takřkajíc v sociálním terénu, paradoxně laxně finančně hodnocená, jsem si uvědomil teprve při setkání s paní Mgr. Věrou Bobovskou, vedoucí střediska sociální péče Velké Popovice.

► Rád bych věřil, paní magistro, že se celoživotně zabýváte charitou, ale nějak váhám.

VB: „Po revoluci jsem pracovala pro pravicovou Občanskou demokratickou alianci. Nejdříve ve Federálním shromáždění ČSFR, později v Senátu PČR, především pro senátora Mgr. Daniela Kroupu. Byla to výzva. Na ty časy vzpomínám ráda. Pustila jsem se

do studia vysoké školy, obor sociální a mediální komunikace, na univerzitě Jana Ámose Komenského v Praze. Byla to doba velkých nadějí, euforie a doba mého mládí ☺.“

► Nadějí, bohužel, i planých... Pan senátor Kroupa je pro mě dodnes velkým vzorem pravicového politika.

VB: „Už po krátkém čase jsme ale s panem senátorem začali spolupracovat s Farní charitou Starý Knín na projektu iniciativy Equal, s názvem 'Rozvoj sociálních služeb a reintegrace žen do trhu práce v malých sídlech venkovských oblastí.' Cílem projektu bylo ověřit možnost poskytování terénní sociální služby, především pak pečovatelské a asistenční služby, pro opuštěné seniory v oblastech rozlehlých venkovských regionů, a tím zároveň pomoci nezaměstnaným ženám v těchto oblastech najít pro sebe vhodné zaměstnání. Byl to projekt na čtyři roky, během nichž se Farní charita Starý Knín rozrostla o deset středisek sociální péče ve Středočeském kraji.“

► Vykročila jste tedy za svým životním posláním už v Senátu?

VB: „Dá se to tak říct. S charitou jsem navázala dlouhodobou spolupráci v oblasti mezinárodních projektů. Bylo to významné období výměn zkušeností s našimi partnery v zemích Evropské unie. Mohli jsme tak porovnávat jejich metody práce s naší praxí. V jednom z projektů se pečovatelské dokonce podívaly až na Martiník. V té době jsem se začala psychicky odklánět od úřednické práce v Senátu a začala jsem se věnovat práci v charitě, kde jsou výsledky práce vidět hned.“

„Pro naše zaměstnance je práce posláním.“

► V pomoci potřebným?

VB: „Ano. Smyslem naší činnosti je povzbuzovat staré a nemocné lidi v jejich obtížích, udržovat jejich vztahy s okolním světem, podporovat je nejen fyzicky,

ale i psychicky a duchovně, pomáhat jim k aktivnímu vztahu k životu. Podporujeme nelehkou péči rodin o ně, pomáháme jim, aby mohli žít co nejdéle ve svém přirozeném domácím prostředí. Pro naše zaměstnance je práce posláním a odměnou jsou spokojení klienti. Finanční ohodnocení bohužel stále patří k těm nejnižším."

„Abychom přežili, obracíme se s žádostí o příspěvky na stát.“

► Kde se vůbec vzala Farní charita Starý Knín, a kdo stál u jejího zrodu?

VB: „Vznikla spontánně, jak to bývá. Je to už bezmála třicet let, co se několik žen z Nového Knína rozhodlo poskytnout trvalou péči řadě osamělých lidí v jejich okolí. Založily terénní pečovatelskou službu a zároveň si našly pracovní náplň. O seniory bylo postaráno, aniž by museli hledat léčebnu dlouhodobě nemocných. Dvojnásob prozíravý čin zakladatelek Farní charity. V malých obcích je složité najít práci, třeba po mateřské dovolené, a ještě více ohroženou skupinou jsou ženy, které v předdůchodovém věku práci ztratí. Naše zkušenosti ukazují, že se tyto ženy po letech hektického městského života a dojíždění za prací rády vracejí zpět do svého kraje, do své obce, pokud tam najdou pracovní uplatnění, které je naplňuje.“

► Jak dlouho funguje charita ve Velkých Popovicích?

VB: „Zhruba pět let. Ani tady v obci, ani v okolních obcích žádné středisko terénní sociální péče neexistovalo, a tak jsme ho tu založili. Vzniklo podobným způsobem, jako ta ostatní – z iniciativy žen.“

„Úsměv a hřejivé lidské slovo je balzámem pro všechny naše klienty.“

► Předpokládám, že služby staroknínské charity jsou mnohočetné.

VB: „Nabízíme skutečně řadu služeb – pečovatelskou, asistenční, odlehčovací, sociálně aktivizační služby pro seniory se zdravotním postižením, sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi, domácí ošetrovatelskou službu, půjčovnu kompenzačních pomůcek, hlídání dětí, šicí dílnu a máme rovněž azylový dům pro rodiny s dětmi. Velkopopovické středisko poskytuje zatím asistenční, odlehčovací službu a aktivizační služby, které se provádějí v terénu, tedy v domácnostech klientů. Pro další služby hledáme vyhovující prostory.“

► Jaký rozsah služeb v oblasti Velkopopovicka nabízíte?

VB: „V současnosti se staráme i o občany v Kostelci u Křížku, Kamenici, Ondřejově, Březí, Říčanech, Radějovicích, Ládví, Kunicích a v Senior parku Kunice. Služby jsou primárně určeny pro seniory, ale z výčtu služeb je patrné, že poskytujeme například i aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Tato služba je ale v současnosti nad síly nově vzniklého střediska ve Velkých Popovicích. Do těchto služeb se pustíme, až nás bude víc.“

► Budu-li vaši charitu chtít oslovit, jistě najdu příslušné kontakty na vašich webových stránkách. Ale co senioři bez počítače nebo dokonce mobilu?

VB: „V obcích s našimi středisky nás občané znají a kontakty na nás ochotně předávají. Navštěvujeme bohoslužby v kostelech, v jejichž rámci o našich službách informujeme. Roznášíme i inzertní letáčky dům od domu. Je to mravenčí práce, ale vyplácí se nám. Kontakty a základní informace o naší charitě uvádíme na webových stránkách obce. Jsou trvale umístěny také na stránkách Velkopopovického zpravodaje.“

„Empatie našich pečovatelek je samozřejmá.“

► Z výčtu vašich služeb mě zaujala ona odlehčovací. Co se za ní skrývá?

VB: „Péče o rodiče v jejich známém prostředí. Jsme rádi, ba šťastni, když se děti k tomuto humánnímu kroku rozhodnou. Splácejí lásku matce nebo otci a poskytují jim tím i nenahraditelnou útěchu. My pak těmto pečujícím 'dětem' – mnozí jsou již sami v důchodovém věku – nabízíme odlehčovací službu. Střídáme se s nimi ve chvílích, kdy si potřebují vyřídit své osobní věci, kdy chtějí v klidu jít do divadla nebo odjet na dovolenou. Nabízíme 'hlídání' u lůžka, případně procházky, návštěvu cukrárny, výstavy, dle individuálního přání každého jednotlivce.“

► Co můžete nabídnout zájemci, asi lépe řečeno zájemkyni, o post pečovatelky?

VB: „Chceme-li získat opravdu svědomitou pečovatelku, hledáme většinou ženy po padesátce. Ženy s bohatými životními zkušenostmi, a při tom stále ještě plné sil, ale máme také zájem o ženy na mateřské dovolené. Jim nabízíme smlouvy na poloviční úvazek, neboť se potřebují věnovat rodině a pracovat jen v dopoledních hodinách. Empatie našich pečovatelek je samozřejmá. Ostat-

ně úsměv a hřejivé lidské slovo je balzámem pro všechny naše klienty.“

► Tu otázku pokládám nerad, ale nemohu se nezeptat. Jak hluboko musejí vaši klienti za poskytnuté služby sáhnout do peněženky?

VB: „Klient zaplatí za hodinu 130 Kč, stejnou částku i o víkendech. Víte, naše služby nikdy nebudou ziskové. Abychom přežili, obracíme se s žádostí o příspěvky na stát. I obce přispívají. Pochopitelně, každá podle svých možností. Jedná se buď o příspěvek jednorázový, nebo dar, někdy je to smlouva o dlouhodobější podpoře. Tyto finanční příspěvky se obcím účtují, aby bylo zřejmé, na co byly použity. Především na pronájem kanceláře nebo pohonné hmoty.“

„Finanční ohodnocení bohužel stále patří k těm nejnižším.“

► Bydlím tu už nějaký čas a musím vám sdělit, paní magistro, že si mě Velké Popovice omotaly kol prstu. A vás?

VB: „Když jsme s manželem před lety hledali místo na stavbu rodinného domku, věděli jsme, že to bude právě tady, na jihovýchod od Prahy. Měli jsme toto území projeté na kolech a prochozené pěšími túrami. Takový kousek od Prahy, a tak krásná příroda! Doufám, že náš přírodní park zůstane zachován a nepřepulí ho žádná rychlodráha.“

► Mám za to, že váš přínos blahu velkopopovických občanů, a nejen jich, je nenahraditelný.

VB: „Všechny charitativní organizace se soustředily na území 'nad dálnici' – Říčany a okolí. Rozhodla jsem se tedy, že tady službu založím, v duchu jednoho z našich projektů s názvem 'Vzít svůj pracovní osud do svých rukou'. Od doby založení střediska jím prošlo na čtyřicet seniorů. V současnosti o naše klienty pečují sedm pečovatelek.“

► Jak vaše charitativní aktivity tehdy chápala naše obec? Přiložila ruku k tomuto požehnanému dílu?

VB: „Je pravda, že minulé velkopopovické zastupitelstvo nás v našem úsilí o založení služby, která tu evidentně chyběla, nijak nepodpořilo. Až vloni mě kontaktovala paní Bernardová (předsedkyně zdravotní a sociální komise rady obce – pozn. red.), s níž jsme podmínky činnosti naší charity v obci konkretizovaly. Jsem za to moc ráda.“

Paní magistro, děkuji vám za rozhovor. ■